

изданиях печатались его стихи, поэмы, баллады. Появились его первые опыты в драматургии, которые он, как и позже свою прозу, писал на русском языке.

В 1847 году по подозрению в участии в антикрепостнической тайной организации: «Кирилло-Мефодиевское общество» он был арестован; затем сослан рядовым в Оренбургский отдельный корпус без права писать и рисовать [4, с. 198]. Однако, благодаря помощи и содействию прогрессивно настроенной местной интеллигенции, Т.Г. Шевченко смог на протяжении всех десяти лет ссылки полулегально заниматься творчеством. В 1857 году ходатайством передовых людей России и Украины Т.Г. Шевченко был освобожден. Последние годы его жизни были отмечены крупнейшими достижениями в поэзии, живописи, графике. За высокие познания и мастерство в гравировальном искусстве Т.Г. Шевченко в 1860 году был удостоен звания академика Императорской академии художеств.

Таким образом, мы знаем Т.Г. Шевченко-поэта, но мы узнали о нем, как и о художнике. Его наследие характеризуется разнообразием тем и жанров. Им были созданы многочисленные пейзажи, портреты, жанровые рисунки, иллюстрации. Он в совершенстве владел техникой масляной живописи, акварели, рисунка карандашом.

Список использованных источников:

1. Белецкий Л.И., Дейч А.И. Тарас Шевченко. Критико-биографический очерк. Издание второе, пересмотренное. М.: Изд-во: «Просвещение», 1964. 157 с.
2. Рьльский М.Ф. «Кобзарь» Тараса Шевченко. М.: Изд-во: «Художественная литература», 1964. 79 с.
3. Савостина А.А. Предисловие // Шагинян М.С. Тарас Шевченко. Ростов-на-Дону: Изд-во Фонд науки и образования, 2018. С. 3-7.
4. Шевченко Тарас Григорьевич. 1814-1861 // Poeta pingens / Писатель рисующий. Живопись и графика писателей в собрании Государственного Литературного музея. Альбом-каталог / Государственный Литературный музей. М.: Изд-во: «Три квадрата», 2004. С. 198-199.

Циркалюк М.С.

студент,

Науковий керівник: Васильківська О.І.

кандидат технічних наук, доцент,

*Київська державна академія декоративно-прикладного мистецтва
і дизайну імені Михайла Бойчука*

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЕКТУВАННЯ ЗІНІВ ЯК ВИДУ ПЕРІОДИЧНОГО ГРАФІЧНОГО ВИДАННЯ

Терміни «зін» та «фанзін» є нині не дуже відомими та розповсюдженими, хоч і зародились в першій половині ХХ століття. Термін «зін» походить від англійського «magazine» – «журнал». Перша форма зину – це «фанзінін», від

«fan zine» – «журнал фаната». Це малотиражне аматорське періодичне або неперіодичне видання.

Термін «фанзін» потрапив до Оксфордського словника англійської мови в 1949 році. Його сформував і офіційно ввів у вжиток американський журналіст Луї Рассел Шовене у 1940 році [1, с. 5].

Зіни створювались представниками суб-культур та іншими людьми з певних кіл інтересів для вузької аудиторії. Згодом це переросло в своєрідний напрямок графічної продукції. Тепер зіни проектуються дизайнерами, художниками, фотографами. Їх створюють незалежно від комерційних засад. Це є широким полем для експериментів та наближує даний продукт до унікального мистецького об'єкту.

Основним об'єктом походження зину є журнал. В першу чергу автори зинів прагнули відтворити суть та форму журналу в своїх малотиражних виданнях. Проте зіни – це простір для самовираження самостійних авторів, чи групи авторів, виявлення особливих ідей, які не втілювались у звичайних журналах.

Тому в даному дослідженні проводиться паралель між походженням зину та походженням книги художника, або арт-буку. А саме ототожнення виникнення зину, як авторської альтернативи журналу до виникнення книги художника, як авторської альтернативи звичайній книзі.

Зіни, як і журнали, з самого початку були періодичним виданням та видавались регулярно. Хоча зараз ця концепція порушується і автори видають зіни одноразово. Зіни, як і журнали мають свою тематику. Зазвичай зін включає основні елементи журналу: містить сталу назву, текстовий та ілюстративний матеріал [2, с. 191].

Часто молоді художники мають дуже сміливу та виразну графіку, а також прагнуть висловити в творчості свій протест і свої найпотаємніші почуття. Зін для них є символічним об'єктом. Тому що «глянець», який нас оточує, завжди має зміст для досить широких мас, підібраний редакторами. В них публікують те, що мало кого здивує, рідко зачіпає спірні теми. Тому неофіційні видання, зіни, видавались окремо, висвітлюючи спірні теми, мистецтво, яке не всім зрозуміле [3, с. 36].

Від книги художника зіни успадкували малотиражність або одиничність екземпляру. Зін, як і арт-бук є авторським продуктом, що має дизайнерську та мистецьку цінність. Зіни також не переслідують комерційні цілі, а створюються з творчим інтересом. Зіни можуть друкуватись експериментальними видами друку. Зіни мають такі особливості проектування, що є спільними ознаками з арт-буком: вільне використання модульних сіток; свобода візуального оформлення; експериментальні види друку та графічних технік; використання акцидентних та рукописних шрифтів.

Ось чому зін є цікавим простором для дослідження, як оригінальна, особистісна і неповторна річ. Це є актуальним способом втілення ідей та розповсюдження інформації, особливо для митців і дизайнерів.

Список використаних джерел:

1. Андерберг К. Культура зинів: Блиск під радаром // Сіетл, США: 2005. – 5 с.

2. Мазаєв М. Н., Лященко А. І. Журнал, Енциклопедичний словник Брокгауза і Ефрона // СПб. , 1890-1907. – 191 с.

3. Дункомб С. Нотатки з підпілля: Зіни та політика альтернативної культури // Видавництво Microcosm, 1997, 2008, 2017. ISBN 978-1-62106-484-8. – 36 с.

Чембержі Д.А.

аспірантка,

*Інститут проблем сучасного мистецтва
Національної академії мистецтв України*

СВІТОВІ ІНСТАЛЯЦІЙНІ ПРАКТИКИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК ІНСТАЛЯЦІЙ НА УКРАЇНСЬКОМУ ҐРУНТІ

Мистецтво інсталяції є невід'ємною частиною сучасного образотворчого мистецтва України. Поява і розвиток цього виду мистецтва в національному культурному середовищі стали можливими за умов інтенсивної творчої діяльності митців, які досягли високого рівня виконавської майстерності в поєднанні з глибоко філософським осмисленням проблем сьогодення.

І саме в кінці ХХ – на початку ХХІ століття, шукаючи нові шляхи розвитку, українські митці звернулися до інсталяції, що якнайкраще відповідала естетичним запитам епохи і стала символом духовного оновлення особистості.

Саме інсталяція перетворюється на ключовий фактор розвитку різних сфер культури, тим самим відіграючи помітну роль у розбудові національної культури. Саме інсталяція у сучасному мистецтві допомагає сфокусуватися і донести ідею та усвідомлення глобальних проблем прихильникам різних жанрів мистецтва, глядачам різних вікових категорій і соціальних груп. З часу оголошення незалежності починається розвиток самостійної до культурних цінностей, створення матеріальних і фінансових умов розвитку культури.

Інсталяція – художня техніка, яка використовує тривимірні об'єкти, призначені для зміни сприйняття простору людиною. Термін «інсталяція» в англійській мові з'явився дуже давно – ще в ХV столітті. Він означає процес зведення, збору, складання чого-небудь (зараз ним користуються і для означення встановлення, наприклад, програмного забезпечення). З появою різноманітних технологій – відео, а пізніше й комп'ютера – виникли й різні види інсталяцій, котрі зараз мирно співіснують з іншими мистецтвами, наприклад, живописом чи скульптурою, не поступаючись ним.

Навряд чи хто-небудь зможе назвати точну дату появи інсталяції і осмислення її як виду мистецтва. Зараз інсталяція являє собою певне приміщення, за рішенням автора перетворене в художній простір. Він заповнюється рядом предметів, котрим часто надається символічне значення. Гармонійне сполучення речей, їх розташування у приміщенні і є мистецтвом. Інсталяції можуть бути постійними об'єктами, виставленими в музеях, або створюватися тимчасово в публічних та приватних просторах.